

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem, v právní věci žalobce: **A.N.**, nar. ...., st. příslušnost Marocké království, t.č. pobytem ....., zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend, se sídlem Pod Zámkem 922, Valtice, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2016, č. j. KRPB-81255-21/ČJ-2016-060027-50A,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi se sídlem Dušní 907/10, Praha, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně. Náklady právního zastoupení nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhá zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, jimž byl žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn na dobu 30 dnů, tj. ode dne

2. 4. 2016 do 1. 5. 2016, a to za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU)

č. 604/2013 ze dne 26.6.2013), kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“).

II. Žaloba

Žalobce uvedl, že byl zajištěn při pobytové kontrole na nádraží Břeclav dne 2. 4. 2016. Téhož dne bylo zjištěno, že žalobce je žadatelem v Rakousku od 5.3.2016 a žadatelem o azyl v Německu od 19.6.2013. Příslušné rakouské úřady žalovanou informovaly, že probíhá řízení o jeho předání z Rakouska do Německa, kde o azyl požádal poprvé. Žalobce v řízení o povinnosti opustit území mj. uvedl, že do vlaku do ČR nastoupil omylem, mířil do M., v ČR nikoho nezná, nechce zde žádat o azyl a nemá v úmyslu zde zůstat.

Žalovaná svoje přesvědčení o existenci vážného nebezpečí vážného útěku spatřuje v jednání žalobce, který v minulosti opustil Německo, nechce se tam vrátit a namísto toho se chce vrátit do Rakouska. Žalovaná tedy svůj závěr o vážném nebezpečí útěku založila na tom, že údajně hrozí, že se dobrovolně nepodrobí přemístění do státu příslušného k vedení jeho azylového řízení (Německo). V jeho případě je však zřejmé, že by sám mohl oprávněně odcestovat do obou států, u nichž připadá v úvahu jejich příslušnost k řízení o udělení mezinárodní ochrany (Německo a Rakousko). Rovněž tak je zřejmé, že se žalobce dosud nepokusil o útěk ani nevyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění. Za jednání, které by mohlo vyvolat dojem existence vážného nebezpečí útěku, je možné považovat jen to, že se žalobce nacházel za podezřelých okolností nelegálně na území ČR. Ačkoliv by pak tato okolnost mohla naplnit skutkovou podstatu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, nelze na ni pohlížet odděleně. Žalobce vysvětlil, že se na území ČR dostal nechtěně a omylem, neboť ve Vídni nastoupil do špatného vlaku. Toliko by postačovalo jej poučit o protiprávnosti jeho přítomnosti na území ČR, eventuálně zahájit řízení o povinnosti opustit ČR a nechat jej odcestovat zpátky do Rakouska. O věrohodnosti jeho úmyslu a neodůvodněnosti pochyb žalovaného pak svědčí i to, že vystoupil z vlaku na první zastávce po odjezdu z Vídně a je tudíž zřejmé, že nebyl se svým opuštěním Rakouska srozuměn a v žádném případě nemířil na území ČR. V ČR nehodlal požádat o azyl ani se zde nechtěl skrývat, což vyplývá i z jeho absolutní neznalosti českého jazyka. Je nepochybné, že preferuje německy mluvící cílové země. Rovněž nastoupil do vlaku, jehož cílová stanice byla v ČR, z čehož plyne, že spíše nehodlal použít ČR jako tranzitní zemi. Pokud by chtěl cestovat dále, jistě by využil následující spoj EN 406 Chopin, který míří z Vídně do Berlína. Rozhodně však není přijatelná představa, podle níž by se žalobce zároveň vyhýbal předání do Německa a současně by hodlal odcestovat z Rakouska patrně právě do Německa. Žalobce tedy přicestoval do ČR nechtěně a nikoliv se záměrem se vyhýbat se touto cestou předání do Německa. Jeho zajištění je proto zcela extenzivní a nadbytečné. Postačovalo by prosté poučení a eventuelní asistence při jeho návratu do Rakouska. Pokud by v následném řízení o předání byla stanovena povinnost žalobce vrátit se Německa, pak by bylo věci Rakouska splněné této povinnosti vynutit. Toliko vydáním rozhodnutí o zajištění bylo způsobeno to, že se žalobce nadále zdržoval na území ČR, nemohl se vrátit do Rakouska a tam vyčkat na rozhodnutí ve věci přemístění do Německa a výkon rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření především uvedla následující. Žalobce během správního řízení uvedl, že v současné době žije v Rakousku. Jeho matka již zemřela. Otec se podruhé oženil a žije v Maroku. Žalobce má tři sourozence, přičemž dva z nich žijí v Evropě. Z Maroka odcestoval dne 19. 3. 2014 trajektem do Francie, kde pobýval asi jeden měsíc a poté odjel do Německa. Tam pak pobýval v dětském domově a absolvoval kurz němčiny a po dosažení zletilosti odcestoval z Německa za kamarádkou do Rakouska. V Rakousku požádal o azyl dva měsíce předtím, než by zajištěn v ČR. Dne 2.4.2016 nastoupil na vídeňském nádraží společně s kamarádem omylem do vlaku směřujícího do ČR, přičemž byli pod vlivem alkoholu. Poté, co zjistili svůj omyl, vystoupili v Břeclavi z vlaku a chtěli se vrátit zpět do Rakouska. Porovnáním daktyloskopických otisků bylo zjištěno, že požádal dne 16.9.2013 o mezinárodní ochranu v Německu a rovněž dne 4.3.2016 v Rakousku. K dotazu ohledně nesrovnalostí mezi datem, kdy požádal o mezinárodní ochranu v Německu a uváděným datem odcestování z Maroka odpověděl, že to bylo v březnu 2013. Rovněž uvedl, že trvá na tom, že v Německu o azyl nežádal. V návratu do Německa mu nic nebrání, ale chce se vrátit do Rakouska.

Porovnáním jeho vyjádření s vysvětlením, které podal dne 3.4.2016 F. F., nar. ...., st. příslušnost Alžírská lidová a demokratická republika (cestoval se žalobcem vlakem a rovněž byl omezen na osobní svobodě v Břeclavi v prostorách vlakového nádraží) bylo zjištěno, že se obě výpovědi diametrálně odlišují. Žalobce uvedl, že s panem F. seznámil již ve Vídni, zatímco ten uvedl, že se se žalobcem seznámil až ve vlaku cestou na toaletu. Výpovědi obou se liší i co do zamýšleného cíle jejich cesty. Pan F. uvedl, že původně mířil do vídeňského Prátru za kamarádem, zatímco dle žalobce společně s panem F. mířili oba k němu domů. Takto zjištěné skutečnosti a rovněž i to, že ač žalobce prokazatelně požádal o mezinárodní ochranu v Německu, tak před žalovanou tvrdil, že o mezinárodní ochranu v této zemi nikdy nepožádal a dále i vzhledem k rozporům v uváděném datu příchodu do Evropy s datem podání žádosti o mezinárodní ochranu v Německu, činí z něj osobu, o jejíž věrohodnosti lze mít vážné pochyby.

Žalovaný dále uvedl odkázala na několik rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, které se zabývaly výkladem kritérií odůvodňující vážné nebezpečí útěku (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Azs 49/2015-48, 9 Azs 199/2014-49 či usnesení č.j. 10 Azs 122/2015-88). Při posuzování existence vážného nebezpečí útěku vycházela žalovaná nejenom z toho, že žalobce vstoupil na území ČR z Rakouska bez potřebných oprávnění, ale i to, že již v minulosti zcela vědomě vstupoval bez potřebných oprávnění či povolení na území členských států, čímž systematicky porušoval jak mezinárodní, tak i vnitrostátní právní předpisy. Ponechání žalobce na svobodě neskýtá žádné záruky, že by se dobrovolně podrobil svému předání do Německa, které je odpovědné za vedení řízení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Sám navíc uvedl, že by se chtěl vrátit do Rakouska a nikoliv Německa. Již v době rozhodnutí o zajištění žalovaná disponovala informací, že příslušné k projednání jeho žádosti je Německo, které svou odpovědnost jasně deklarovalo a tudíž nepřípadal v úvahu postup dle readmisní dohody s Rakouskem, neboť dle zásady aplikační přednosti mělo být postupováno dle Dublinského nařízení. S ohledem na příslušnost Německa nepřípadal v úvahu ani postup dle nařízení Komise (ES) č. 1560/2003, tj. umožnit žalobci dobrovolný návrat do Rakouska, a to formou kontrolovaného vycestování. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení krajským soudem

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Podle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení platí, že *členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li **vážné nebezpečí útěku** na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění **přiměřené** a nelze účinně použít jiná **mírnější donucovací opatření***. Podle definičního ustanovení čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení se "nebezpečím útěku" rozumí *existence důvodů, které se zakládají na **objektivních kritériích vymezených právními předpisy**, pro které je možné se v konkrétním případě domnívat, že žadatel nebo státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, na které se vztahuje řízení o přemístění, může uprchnout*.

Dle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷⁾, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷⁾, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie²⁰⁾ nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷⁾ přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území*.

Objektivní kritéria vážného nebezpečí útěku jsou tedy vymezeny v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Objektivní kritéria nebezpečí útěku byla rovněž vymezena judikaturou Nejvyššího správního soudu. Z rozsudku ze dne 10. 6. 2015, čj. 2 Azs 49/2015 – 50, plyne, že mezi objektivní kritéria, na jejichž základě lze provést zajištění osob ve smyslu § 129 zákona o pobytu cizinců, patří i předchozí porušování právních předpisů členského státu společně s porušováním právních předpisů Evropské unie samotné (cizinci konkrétně porušili povinnost zůstat na území Maďarska a vyčkat rozhodnutí o azylu, předtím nelegálně vstoupili nejen do ČR, ale též do Maďarska). V jiném rozsudku byla jako další kritéria uvedena: vstup cizince do schengenského prostoru bez pobytového oprávnění společně s jeho vnitřně rozpornými výpověďmi o vstupu do České republiky a jeho celkovou nehodnověrností (rozsudek ze dne 4. 12. 2014, čj. 9 Azs 199/2014 – 49, bod 17). Obdobně lze zmínit usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010 – 153, bod 17, podle něhož jedním z kritérií nebezpečí útěku je neoprávněný vstup nebo pobyt cizince na území České republiky (srov. též rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2015, čj. 1 Azs 39/2015 – 56). Jiným důvodem může být nezjištěná identita cizince, který nemá žádné doklady (rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2014, čj. 2 Azs 57/2014 – 30).

V rámci správního řízení žalobce zejména uvedl, že v současné době žije v Rakousku. Jeho matka již zemřela. Otec se podruhé oženil a žije v Maroku. Žalobce má tři sourozence, přičemž dva z nich žijí v Evropě. Z Maroka odcestoval dne 19. 3. 2014 trajektem do Francie, kde pobýval asi jeden měsíc a poté odjel do Německa. Tam pak pobýval v dětském domově a absolvoval kurz němčiny a po dosažení zletilosti odcestoval z Německa za kamarádkou do Rakouska. V Rakousku požádal o azyl dva měsíce předtím, než by zajištěn v ČR. Do Břeclavi se dostal omylem s kamarádem, když nasedli do špatného vlaku.

V Břeclavi vysedli, aby se vrátili do Rakouska. K otázce, zda kromě Rakouska žádal o azyl i na území některého jiného státu EU, žalobce odpověděl, že předtím pobýval ještě 2 roky v Německu, ale o azyl tam nežádal. K tomu žalovaná uvedla, že podle otisku prstů i odpovědi rakouské strany je žalobce veden jako žadatel o azyl v Německu a zeptala se žalobce, co k tomu může říct. V odpovědi uvedl, že trvá na tom, že v Německu o azyl nežádal. Rovněž uvedl, že ví, že Německu byl oprávněn pobývat, avšak bez cestovního dokladu a víza jej nebyl oprávněn opustit. Schengenské vízum v minulosti neměl a ani vlastní cestovní doklad. Byl si vědom i toho, že bez víza není oprávněn vstoupit na území ČR. V návratu do Německa mu nic nebrání, ale chtěl by do Rakouska.

Z obsahu správního spisu soudu dále zjistil, že již v době rozhodnutí o zajištění disponovala žalovaná informací, že příslušné k vyřízení azylu je Německo, kde žalobce prvně zažádal o azyl. Dne 12. 4. 2016 pak zaslalo Německo souhlas s přijetím žalobce zpět. Dne 12. 5. 2016 pak byl proveden jeho transfer do Německa.

V posuzovaném případě žalobce porušil povinnost zůstat na území Německa a vyčkat rozhodnutí o azylu. Stejně tak nevyčkal rozhodnutí v Rakousku, kde sice požádal o mezinárodní ochranu, ale které nebyl dle Dublinského nařízení k jejímu posouzení příslušné. Žalobce rovněž nelegálně vstoupil a pobýval na území ČR, ale i nelegálně vstoupil na území Německa i Rakouska. Navíc příslušné k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu bylo Německo, přičemž žalobce jeho území svévolně opustil, aniž by vyčkal rozhodnutí o azylu. Žalobce však uvedl, že by se chtěl vrátit do Rakouska. Žalobce tedy ani neuvažoval o dobrovolném návratu do země příslušné k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Nelze proto ani přijmout argumentaci žalobce, že by stačilo toliko poučení o protiprávnosti jeho přítomnosti na území ČR a nechat ho odcestovat zpátky do Rakouska, neboť Rakousko ani nebylo dle Dublinského nařízení příslušné k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Takový postup by mohl znamenat až nerespektování Dublinského nařízení, dle kterého je státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu Německo a nikoliv Rakousko. Žalobce tedy opakovaně porušil předpisy práva členského státu i právní předpisy Evropské unie. Dle názoru soudu nelze ani akceptovat, aby se žadatelé o mezinárodní ochranu nekontrolovaně a svévolně pohybovali mezi jednotlivými členskými státy Evropské unie, jak to činil žalobce. K zabránění takového negativního jevu lze využít i institut zajištění. Soud souhlasí se žalovanou i v tom, že porovnáním jeho vyjádření s vysvětlením, které podal dne 3.4.2016 F. F., nar. .... a rovněž byl omezen na osobní svobodě v Břeclavi v prostorách vlakového nádraží) bylo zjištěno, že se obě výpovědi diametrálně odlišují. Žalobce uvedl, že s panem F. seznámil již ve Vídni, zatímco ten uvedl, že se se žalobcem seznámil až ve vlaku cestou na toaletu. Výpovědi obou se liší i co do zamýšleného cíle jejich cesty. Pan F. uvedl, že původně mířil do vídeňského Prátru za kamarádem, zatímco dle žalobce společně s panem F. mířili oba k němu domů. Takto zjištěné skutečnosti a rovněž i to, že ač žalobce prokazatelně požádal o mezinárodní ochranu v Německu, tak před žalovanou tvrdil, že o mezinárodní ochranu v této zemi nikdy nepožádal a dále i vzhledem k rozporům v uváděném datu příchodu do Evropy s datem podání žádosti o mezinárodní ochranu v Německu, činí z něj osobu, o jejíž věrohodnosti lze mít vážné pochyby. Soud má za to, že žalobce kumulativně splnil více shora uvedených objektivních kritérií vážného nebezpečí útěku, a proto žalovaná v souladu se zákonem rozhodla o jeho zajištění.

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ani jejich přiznání nepožadovala) a žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II tohoto rozsudku).

Ustanovenému zástupci žalobce soud přiznal odměnu za zastupování v tomto řízení na náklady státu (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovený zástupce má právo na odměnu, která se skládá z nákladů právního zastoupení ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, které spočívají ve dvou úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) cit. vyhlášky a sepsání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky v sazbě 3100 Kč za každý úkon právní služby. K těmto úkonům právní služby náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil krajský soud částku odměny za právní zastoupení o tuto daň (21 %). Celkem tedy ustanovenému zástupci přísluší na jeho odměně za právní zastoupení v předmětné věci částka 8 228 Kč. Je nutno dodat, že soudu byla až po vydání rozhodnutí doručena replika žalobce a tudíž soud nemohl za tento úkon zástupci žalobce přiznat odměnu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. května 2016

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová